

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

Art. III. An beata Christi scientia, ad omnia præsentia, præterita, & futura
se extendat?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

Ad quartam concessio Antecedente, nego Consequentiam, quia unus effectus possibilis non est terminus adaequatus omnipotentiae; omnia verò possibilia terminativa adaequant omnipotentiam: virtus autem causa non comprehenditur, nisi in illa adaequatus terminus cognoscatur: unde licet ex cognitione unius possibilis non possit inferri comprehensio divina omnipotentiae, bene tamen ex cognitione omnium possibilem.

46. Ad ultimam, nego Majorem, ad cuius primam probationem, concessio Antecedente, nego Consequentiam & paritatem: Ratio autem discriminis est, quia singuli effectus possibiles possunt in divina essentia cognosci secundum plures & pauciores rationes, & consequenter ex maiori & minori divinae essentiae penetratone; nam quo magis Dei essentia penetratur, eo plures effectus, vel rationes effectuum cognoscuntur in illa: cognitio autem omnibus possibilebus collectivè, non restant plures rationes in effectibus cognoscibiles, subindeque nec divina essentia remanet amplius penetrabilis, nec perfectiori cognitione visibilis.

Ad secundam probationem Majoris, concessio Antecedente, nego Consequentiam: nam omnes effectus in Gabriele v. g. virtualiter contenti, ad adaequatam sui cognitionem in ipso Gabriele ut in causa, non petunt nisi claritatem, perfectionemque cognitionis à cognoscibilitate Gabrielis requiritur; & quia haec suprema non est, sed potest major claritas dari, & de facto datur in cognitione Dei, & Angeli superioris, consequens fit, ut omnes effectus in illo contenti ut in causa possint cognitionibus inaequalis claritatis cognosci: omnes autem divinae omnipotentiae effectus, petunt ad sui cognitionem in divina omnipotentia claritatem, efficaciam, & perfectionem à cognoscibilitate omnipotentiae requiritur, qua maior dari non potest, & ideo non possunt collectivè sumpti cognitionibus inaequalis claritatis & perfectionis cognosci.

ARTICULUS III.

An beata Christi scientia ad omnia praesentia, praeterita, & futura se extendat?

§. I.

Relatis sententijs conclusio affirmativa statuitur.

47. **A**rticulo praecedenti ostensum est, scientiam Christi beatam ad omnia possibilia, quae in Dei potentia infinita latent, non se extendere, subindeque non ferri ad omnia, quae continentur in scientia Dei, quam Theologi simplicis notitiae seu intelligentiae vocant. Sed adhuc discutendum restat, an saltem Christus per scientiam beatam omnia praesentia, praeterita, & futura videat, eaque omnia objecta attingat, quae à Deo per scientiam visionis cognoscuntur. Id enim negant plures ex antiquis Theologis, ut Henricus, Scotus, Gabriel, Ricardus, Marsilius, Paludanus, & alij, quos refert & sequitur Salas 1. 2. qu. 3. Tract. 2. disp. 4. ubi ait sententiam istam se probabiliorē putaturum, nisi auctoritas Angelici Doctoris in contrarium obstarat. Illam etiam aliqui Recentiores sequuntur. Sed affirmans sententia non solum apud domesticos, sed etiam apud extraneos communis est eamque adeo certam existimat Vazquez hic disp. 5. cap. 2. ut eam esse certā de tenendam allerat. Sed

quidquid sit de hac censura, quae nimis videtur rigida,

Dico, scientia Christi beata ad omnia praesentia, praeterita, & futura se extendit. Ita D. Thomas hic art. 2. in corp. ubi ait quod anima Christi in verbo cognoscit omnia existentia secundum quicumque tempus: id est quae sunt, fuerunt, vel erunt. Et in resp. ad 2. aliter, quod anima Christi scit omnia, quae Deus in seipso cognoscit per scientiam visionis, non tamen omnia quae Deus in seipso cognoscit per scientiam simplicis intelligentiae: deinde plura scit Deus in seipso, quam anima Christi. Ita us per scientiam simplicis intelligentiae omnia possibilia, quae in sua latent omnipotentia ad se ipso ut in causa cognoscit: per scientiam autem visionis, quae sunt, fuerunt, vel erunt, ut praesentia in sua aeternitate intuetur, ut in Tractatu scientia Dei fuse declaravimus: Ergo in scientia Christi beata omnia possibilia non attingat, ad omnia tamen praesentia, praeterita, & futura se extendit.

Ratio etiam, quam S. Doctor in corpore iustidem articuli innuat, id suadet: Etenim omnes Beati cognoscunt in divina essentia per beatificam visionem omnia ad suum statum spectantia: Sed ad Christi, etiam ut hominis, statum pertinent res omnes praesentes, praeterita, & futura: Ergo scientia Christi beata ad illa omnia se extendit. Major in Tract. de visione beatifica probata est, tū ex Concilio Senonensi, & ferente Beatis in divinitatis speculo innotescens quidquid illorum interfit. Iū ex eo quod ratione beatitudinis est omne rationabile. Peritorum desiderium satiare, subindeque desiderium illud quod habent sciendi quidquid pertinet ad proprium statum. Minor verò est certa, nam Christus secundum quod homo, est dominus omnium rerum, juxta illud Math. ult. Data est tibi omnia potestas in caelo & in terra. Et Psalm. & omnia subiecisti sub pedibus eius. Et Joan. 1. 3. Omnia quia omnia dedit ei Pater in manus. Est etiam creatorum rationalium iudex, ut constat ex Joan. 5. Pater non iudicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio. Ergo ad ipsum ratione domini & iudicaria potestatis pertinent omnes rationales creaturae, omnesque illorum volitiones & cogitationes praesentes, praeterita, vel futura.

Dices, quod licet cogitationes omnes hominum, quae finale iudicium praecedunt, pertinent ad Christum ut iudicem, non tamen illae, quae finale iudicium sequuntur, cum pro illis nec premium, nec penam sint accepturum, ac promissum, eo quod omnia ad Christum spectantia, ab ipso per scientiam beatam, seu beatificam visionem cognoscantur, non sequitur ipsum per eandem scientiam omnes actiones futuros creaturarum rationalium agnoscere.

Sed contra primò: Cogitationes beatorum damnatorum, quas post finale iudicium habebunt, pertinent ad illorum premium, vel penam accidentalem: Sed ad iudicem spectant non solum actiones illae, quae premium aut penam merentur, sed etiam illae, quae dantur in premium, vel in penam: Ergo cogitationes quae beati & damnati post finale iudicium eliciunt ad Christum ut iudicem spectant.

Secundo: Esto cogitationes illae ad Christum ut iudicem non spectarent, ad ipsum tamen ut supremum omnium dominum non possunt pertinere, cum Christo ut homini, ratione superioris domini, quod à Patre in omnes creaturas accepit.

acceptis, omnia sive quæ in cœlis, sive quæ in terra, sive quæ in inferno existunt, perfectissimè subiecta sunt.

§. II.

Corollaria notata digna.

11. Ex dictis inferes primò, Christum per scientiam beatam videre in verbo infinita accidentia, non tamen infinitas substantias.

Prima pars patet ex dictis, si enim intellectus Christi cognoscat in verbo per scientiam beatam omnia, quæ quocumq; modo sunt, fuerunt, & erunt, cum infinita accidentia successivè futura sint per totam æternitatem, nempe infinitæ cogitationes & affectiones Angelorum & hominum, sequitur necessariò Christum ut hominem videre in verbo infinita accidentia successivè futura. Ex quo probata manet secunda pars, cum enim substantia non sint entia successivè, sed permanentia, non datur, etiam in mensura æternitatis, numerus substantiarum actu infinitus.

14. Inferes secundo, Christum non successivè, sed simul, & à principio beatitudinis, omnia præsentia, præterita, & futura cognoscere: Tum quia illa cognoscit per scientiam beatam, seu visionem beatificam, quæ cum æternitate mensuretur, nullam successionem, seu mutationem patitur. Unde Augustinus 5. de Trinit. cap. 16. de homine in statu beatitudinis loquens ait: *Non erunt volubiles nostræ cogitationes, sed omnem scientiam nostram uno simul conspectu videbimus*. Tum etiam, quia intellectum nostrum plura simul non cognoscere, provenit ex eo, quòd illa per plures species cognoscat, unde omnia, quæ per unam speciem repræsentantur, potest simul intelligere: Sed quæ à Christo & alijs Beatis cognoscuntur in verbo, unà specie repræsentantur, scilicet divinà essentia: Ergo simul omnia cognoscuntur. Sic discurret D. Thomas 1. p. quæst. 12. art. 10.

16. Inferes tertio, Beatitudinem animæ Christi esse maiorem beatitudine cujusvis creaturæ possibilis de lege ordinaria, non autem de potentia absoluta.

Prima pars probatur: Major vel minor perfectio visionis beatificæ provenit ex majori, vel minori lumine gloriæ, ut in Tractatu de visione beata ostensum est: Sed lumen gloriæ concessum animæ Christi est perfectius & intensius lumine cujusvis creaturæ de lege Dei ordinaria possibilis: Ergo & ejus scientia, seu visio beatifica. Minor probatur: Perfectio luminis gloriæ cõmensuratur perfectioni gratiæ habitualis, ad quam ut proprietas consequitur: Sed gratia habitualis Christi est major gratiâ omnium creaturarum, ut supra ostensum est: Ergo lumen gloriæ animæ Christi intensius est lumine cujusvis creaturæ de lege Dei ordinaria possibilis.

Eadem ratione suadet secunda pars: Sicut enim gratia Christi de potentia absoluta potuit esse intensior, ita & ejus beatitudo: Sed potuit in hac majori intensione cujusvis alteri creaturæ communicari: Ergo potuit beatitudo puræ creaturæ esse major intensivè beatitudine animæ Christi de potentia absoluta.

§. III.

Solvuntur objectiones.

16. Obijcies primò contrà præcedentem conclusionem: Si beata Christi scientia ad omnia

præsentia, præterita, & futura se extenderet, per illam cognosceret Christus quicquid Deus cognoscit scientiâ visionis: Consequens non potest admitti: Ergo nec Antecedens. Sequela Majoris est evidens, nihil enim Deus cognoscit per scientiam visionis, præter futura, præterita, & præsentia. Minor verò probatur, Si Christus per scientiam beatam videret quicquid cognoscitur à Deo per scientiam visionis, comprehenderet talem scientiam: Sed hoc dici nequit: Ergo nec illud. Probatur sequela: Cognitio termini adæquati alicujus potentie aut virtutis, est illius comprehensio, vel saltem infert illius comprehensionem, ut art. præced. dicebamus: Ergo similiter cognitio objecti adæquati scientiæ Dei liberæ, quæ visionis dicitur, est, vel saltem infert comprehensionem illius, subindeque si beata Christi scientia se extenderet ad omnia præsentia, præterita, & futura, quæ sunt objectum adæquatum scientiæ visionis Dei, illam comprehenderet.

Respondeo concessâ Majori, negando Minorem, ut potè expressè contrà S. Thomam hic art. 2. ad 2. ubi ait quòd *anima Christi scit omnia, quæ Deus in seipso cognoscit per scientiam visionis*. Et in resp. ad 3. asserit, quòd *scientia animæ Christi, quam habet in verbo, parificatur scientiæ visionis, quam Deus habet in seipso, quantum ad numerum scibilium*. Undè ad probationem in contrarium, nego sequelam Majoris, & ad illius probationem, concesso Antecedente, nego Consequentiam, & paritatem: nam cognitio omnium, ad quæ se extendit potentia, necessariò illam adæquat in modo cognoscibilitatis, ut constat ex dictis articulo præcedenti, ac proinde est, vel infert comprehensionem illius: cognitio autem omnium, ad quæ scientia libera terminatur, non adæquare debet necessariò modum intensivum cognoscibilitatis illius, quod necessarium esset ad ejus comprehensionem. Hæc solutio fundamentum habet in D. Thoma hic art. 2. ad 3. ubi docet scientiam animæ Christi, quam habet in verbo, etsi parificetur scientiæ visionis, quam Deus habet in seipso, quantum ad numerum scibilium, infinitè ab illa quoad claritatem excedi. Si verò hujus discriminis rationem requiras, dico eam peti ex eo, quòd cognitio effectuum in causa habetur ex vi penetrationis causæ, & ideo ut ad omnes effectus contentos in causa terminetur, adæquata causæ penetratio requiritur: cognitio verò existentium in scientia Dei libera, vel in decreto, non habetur ex vi penetrationis decreti, sed tantum ex vi revelationis illius; ac proinde ut in decreto vel scientia libera res futura, vel præsentis cognoscantur, illorum penetratio non requiritur, nec consequenter adæquatio cum modo, vel in modo cognoscibilitatis illorum.

Quod ut magis percipiatur, & instantiæ, quæ posset fieri in contrarium, occurratur: Advertendum est, cognitionem existentium, vel futurorum dupliciter considerari posse, scilicet vel prout terminatur ad eorum quidditatem, vel prout illarum tantum existentiam aut futuritionem attingit. Sumpta primò modò, plurius cognitio perfectiorem Dei cognitionem, & illius ut causæ penetrationem supponit; sumpta verò secundò modò, maiorem penetrationem divinæ essentiae non petit, sed tantum decreti liberi revelationem; unde aliquando minus beatus plura de existentibus aut futuris cognoscit, quam

quanti videat magis beatus (quia numerum plura ad illius, quam ad istius statum pertinent) & tamen minus beatus Deum minus perfecte videt, & essentiam divinam minus penetrat, quam magis beatus. Et in hoc sensu intelligendus est D. Thomas, dum ait 1. p. qu. 12. art. 8. *Eorum quae Deus facit, vel facere potest, ratio aliquis intellectus plura cognoscit, quando perfectius Deum videt.* Ibi enim loquitur de cognitione existentium quantum ad eorum quidditatem, non vero de cognitione ipsorum quoad an est, quae sub hac ratione, non ex vi penetrationis divinae essentiae, sed ex vi penetrationis, seu revelationis divini decreti habetur à Beatis.

59. Obijciens secundò: Si scientia Christi beata ad omnia praesentia, praeterita & futura se extendere, attingeret multitudinem actu infinitam. Sed hoc dici nequit: Ergo nec illud. Sequela Majoris patet ex dictis §. precedenti, corollarium 1. Minor autem probatur primò ex D. Thoma hic art. 3. in corp. ubi sic ait: *Quantum igitur ad primum modum scientiae* (scilicet scientiae visionis) *anima Christi non fuit infinita.* Ergo juxta D. Thomam anima Christi per scientiam, seu visionem beatam, ut visio est, non cognoscit multitudinem actu infinitam.

Secundò, Quae repugnat esse, repugnat etiam per veram cognitionem cognosci: Sed repugnat dari multitudinem actu infinitam: Ergo & illam à Christo per scientiam beatam cognosci.

Tertiò, Cognitionis, qua simul cognoscuntur infinita objecta, debet esse similiter infinita; Tum quia aequivalere debet infinitis cognitionibus divisivè ad singula illa objecta terminabilibus; Tum etiam quia si cognitio attingens in verbo duo objecta, est perfectior illà, quae solum attingit unum objectum, & cognitio attingens tria objecta excedit in perfectione eam, quae duo solum attingit. & sic deinceps, illa quae infinita objecta attingit in verbo, erit actu perfectioris infinita; quod tamen de scientia beata Christi dici non potest, quandoquidem cognitio animae Christi, eo ipso quod creata est, debet esse finita.

60. Confirmatur: Cùm dicitur animam Christi simul cognoscere in verbo infinita accidentia futura successivè, vel hoc intelligitur de cognitione confusa, qua cognoscuntur res in communi, vel de cognitione determinata, quae in particulari cognoscuntur. Non primum, tum quia cognitio confusa est valde imperfecta, atque adeò non decet animam Christi. Tum etiam quia cognitio accidentium successivè futurorum convenit Christo in quantum est, ut diximus, omnium iudex: cognitio autem iudicis debet esse singulorum in particulari & distincta. Non etiam secundum, quia ad cognoscendum distinctè & in particulari infinita, opus est lumine & virtute cognoscitivà infinite intensà: si enim ad cognoscendum unum objectum requiratur virtus & lumen ut unum ad cognoscendum duo objecta, lumen intensum ut duo, & ita deinceps, manifestum relinquitur, ad simul cognoscenda infinita objecta, requiri lumen infinite intensum.

61. Respondeo concessa sequela Majoris, negando Minorem. Ad primam probationem respondeo ex Cajetano hic art. 3. D. Thomam loqui de simpliciter entibus in actu, nempe de substantijs, non autem de secundum quid entibus in actu, scilicet de accidentibus: videntur enim ab anima Christi Domini cogitationes om-

nes Beatorum & damnatorum, quae omnia per tam aeternitatem à parte post sunt. Ibi magis successura, necessario sunt infinite successura proprijs durationibus, actu vero in aeternitate, quae cum sit mensura infinita simul & indivisibilis, ambit & continet quae in proprijs mensuris & durationibus sibi invicem succedere debent ut in Tractatu de scientia Dei fuit expostum. Quod autem haec sit mensura, Doctoris, concedo primò, quia ejus ratio sumpta ex eo, quod generationes cessabunt motu coeli cessante, non probat de substantijs, quae sunt per generationem, non vero de accidentibus his, quae à mundo non dependent. Secundò quia art. 2. dicitur animam Christi videre in divina essentia omnia, quae Deus videt per scientiam visionis. Sed & qu. 14. art. 12. asserit Deum per scientiam visionis infinita cognoscere: Ergo juxta ipsum animam Christi in verbo actu infinita cognoscit, ut pròinde cùm hic negat cognoscere infinita, loquitur de infinitis substantijs, non vero de accidentibus.

Ad secundam Minoris probationem, concessa Majori, distinguo Minorem: Repugnat multitudinem actu infinita, in propria duratione, concedo Minorem: actu in hunc aeternitatem, cum succellone in proprijs durationibus, nego Minorem & Consequentiam.

C Ad tertiam distinguo Minorem: Cognitionis qua simul cognoscuntur infinita numero entia, debet esse infinita, extensivè, five materialiter, concedo. Intensivè, five formaliter, subdistinguo: Si sint omnia specie diversa, concedo: si solo numero differant (qualiter differant inter se infinita cogitationes hominum futurae per totam aeternitatem) nego. Ratio disparitatis est, quia in infinita multitudine eorum, quae specie conveniunt, & solo numero differunt inter se, unum non addit supra aliud perfectionem formalem, sicut in multitudine specie distinctarum: unde quando dicitur in objectione, cognitio qua Christus simul videt in verbo infinita, equivalere debet infinitis cognitionibus: solo numero differentibus, concedo: specie diversa, nego. Similiter cùm urgetur: cognitio attingens in verbo duo objecta, debet esse perfectior ea, quae unum ex illis objectis duntaxat attingit, extensivè, five materialiter, concedo. Intensivè, five formaliter, subdistinguo: Si diversa objecta differant specie, concedo. Si solo numero, nego. Et per hoc patet ad confirmationem: quamvis enim ad cognoscendum distinctè duo objecta specie diversa requiratur lumen intensum ut duo; ad videndum tamen duomericè tantum distincta sufficit lumen ut unum ad ea extensum.

Potest etiam dici quòd quando plura cognoscuntur in seipsis immediatè, & per speciem propriam & adequatam, ad cognoscenda infinita objecta requiratur virtus & lumen infinitum: non autem quando illa plura cognoscuntur in alio prius cognito, & per unam & eandem speciem, ut contingit in scientia beata Christi, quae infinitas cogitationes hominum & Angelorum cognoscit in verbo per unicam speciem, scilicet per essentiam divinam, quae est omnium multitudo perfecta. Solutio est D. Thomae quae ostendit veritatem art. 4. ad 10. ubi sic ait: *Scientia quantum, quae attenditur secundum numerum sortium, est quasi per accidentia & materialia, & praecipue quando in multis scitis est una ratio sciendi, scilicet enim*

si diversis rationibus cognoscuntur. Sed illa quanti-
tas quæ est scientia cognitionis, scientia per se compe-
ritur, quia quantitas talis attenditur secundum extrinsecum
operativum intellectus ab intellectu virtute.

Obijciens tertio: Si scientia beata Christi Do-
mini omnia præsentia, futura, & præterita co-
gnosceret, æquæ se extenderet ac scientia visio-
nis Dei. Sed hoc non videtur manifestum, scientia
enim visionis in Deo non se extendit ad merè
possibilia, sed duntaxat ad præsentia, præterita,
& futura. Minor verò probatur: Cum perfectio
scientiæ ex numero objectorum ad quæ se ex-
tendit attendatur, si scientia Christi beatæ, co-
gnoscat omnia quæ Deus scit scientia visionis, æ-
quæ perfectæ ac scientia visionis quæ est in
Deo, sed hoc videtur absurdum. Ergo & illud.

Respondeo primo, negando sequelam Majō-
ris, ad cuius probationem dici potest, quod obje-
ctum ad æquationem scientiæ visionis Dei, non so-
lum est entia positiva, existentia, vel futura, sed
etiam negationes rerum quas Deus decrevit non
producere, unde ex eo quod omnia entia positi-
va, existentia, vel futura, à scientia Christi beatæ
cognoscantur, non sequitur quod attingat obje-
ctum ad æquationem scientiæ liberæ seu visionis
quæ est in Deo.

Respondeo secundo, datā Majōri, negando
Minorem, ad cuius probationem, distinguo Majō-
rem. Si scientia Christi beatæ cognoscat omnia
quæ Deus scit scientia visionis, erit æquæ perfec-
ta, materialiter & extensivè, ac scientia visionis
Dei, concedo. Formaliter & intensivè, nego.
Solutio est D. Thomæ hic art. 2. ad 3. ubi sic di-
citur: Quantitas scientiæ non solum attenditur secun-
dum numerum scibilium, sed etiam secundum claritatem
cognitionis. Quamvis igitur scientia animæ Christi
quam habet in verbo, parificetur scientiæ visionis quam
Deus habet in seipso, quantum ad numerum scibilium,
scientia tamen dei excedit in infinitum, quantum ad
claritatem cognitionis, scientiam animæ Christi, quia
tamen increatum divini intellectus, in infinitum ex-
cedit lumen creatum quodcumque receptum in anima
Christi. Licet absolute loquendo scientia divina ex-
cedat scientiam animæ Christi, non solum quantum ad
modum cognoscendi, sed etiam quantum ad numerum
scibilium. Quia nimirum scientia Dei, prout est
simplicis intelligentiæ (sub qua ratione non di-
stinguitur virtualiter, sed solâ consideratione di-
versi objecti materialis, à scientia visionis) ad
omnia possibilia se extendit, non verò scientia
Christi beatæ, ut docet idem S. Doctor in corpore
eiusdem articuli, & nos articulo præcedenti
fuisse ostendimus.

DISPUTATIO XVII.

De scientia infusa animæ Christi.

Ad questionem 11. D. Thomæ.

Consideratā scientiā Christi beatā, progre-
dimur ad aliam speciem scientiæ Christi,
quæ à Theologis indita seu infusa appella-
tur: circa quam plures & graves occurrunt dif-
ficultates, articulis sequentibus resolvendæ.

Tom. IV.

ARTICULUS PRIMUS.

An & quotuplex scientia per se fusa in
Christo admittenda sit?

PRO intelligentia tituli, & huius diffi-
cultatis resolutione, advertendum est quod scientia
potest dici dupliciter infusa, per se tenet & per
accidens. Illa dicitur infusa per accidens, quæ
quantum est ex se acquiri potest per proprios
actus ipsius intellectus, de facto tamen non sic
acquiritur; quia Deus vult se solo illam produ-
cere, sicut fuit scientia Adæ, quæ ejusdem erat
rationis cum illa quam communiter homines
proprio sibi compant labore, sed tamen per
accidens fuit ei a Deo indita. Scientia verò infusa
per se, est illa quæ non nisi a Deo causari potest.
Quando ergo quaerimus in præsentia, utrum in
Christo sit scientia infusa, non loquimur de sci-
entia infusa per accidens, seu per se acquisita, sed
de ea quæ est infusa per se: de qua etiam inquiri-
mus, quotuplex illa fuerit in Christo, & an in il-
lo solum fuerit scientia infusa supernaturalis, vel
utrum præter supernaturalem, & ad objecta su-
pernaturalia terminatam, alia naturalis, quæ res
ordinis naturalis per species infusas modo an-
gelico cognosceret, in eo constituenda sit?

§. I.

Veraque difficultas duplici conclusione resolvitur.

Dico primo: Præter scientiam beatam fuit in
anima Christi Domini scientia per se infusa,
ita D. Thomæ hic art. 1. & communiter Theo-
logi, exceptis Nominalibus, Alenſi, D. Bona-
ventura, & Durando, qui scientiam tantum be-
atam, & per se acquisitam tribuunt Christo.

Probatur primo conclusio ex Scriptura, asse-
rit enim Apostolus, omnes thesaurus sapientiæ
& scientiæ Dei fuisse in Christo reconditos: Er-
go necesse est ipsum habuisse scientiam per se
infusam, quæ est nobilissima portio scientiæ su-
pernaturalis, quæ ab Apostolo nominatur sci-
entia Dei. Unde Joān. 7. mirantibus Judæis ad
dicentibus: Quomodo hic litteras scit, cum non didi-
cerit? Respondit Jesus: Mea doctrina non est mea,
sed ejus qui misit me. Hoc est non illam meā in-
dustria acquisivi, non ab homine illam accep-
tæ didici, sed à Patre meo inditam mihi fuit.

Addo quod ad scientiam per se infusam su-
pernaturalem spectant dona illa Spiritus Sancti,
quæ ad intellectum pertinent: illa autem fuisse
in Christo disertè tradit Isaias cap. 11. verbis il-
lis: Flos de radice Jesse ascendet (Christus) & requi-
esceat super eum Spiritus Domini, spiritus sapientiæ &
intellectus, spiritus consilii, spiritus scientiæ. Unde
multiplices hos spiritus in Christo solo aduna-
tos observat S. Gregorius 29. moralium cap. 16.
ad illud: Nunquid coniungere valis micantes stellæ
Pleiadas? quod adducto proposito loco Isaiæ,
glossat in hunc modum: Redemptor noster in
carne veniens Pleiades junxit, quia operationes
septiformis Spiritus, simul in se, & cunctas ma-
nentes habuit. De quo per Isaiam dicitur, Egre-
diatur virga de radice Jesse & flos de radice eius ascen-
dat, & requiesceat super eum Spiritus Domini, spiritus
sapientiæ & intellectus, spiritus consilii & fortitudinis,
spiritus scientiæ & pietatis, & replebit eum spiritus

Fff

timo